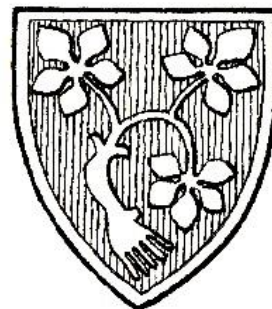

zprávy

roudnické farnosti

25. číslo – březen 2017

ÚVODNÍK

Milí přátelé,

vstoupili jsme do postní doby a hned na uvítanou jsme si dopřáli duchovní obnovu s o. Janem Pořízem z kláštera bosých karmelitánů ze Slaného. Chtěla bych se pokusit o shrnutí pro ty z nás, kdo nemohli přijít, případně o malé připomenutí pro nás, kdo jsme se účastnili.

V sobotu před první postní nedělí jsme se sešli ke společnému rozjímání dvou příběhů, ve kterých kráčíme pouští, jednou z Jeruzaléma do Emauz, jednou do Jericha, a ve kterých se na cestě setkáváme s Pánem Ježíšem. Otec Jan k nám měl dvě promluvy, jednu dopoledne, druhou odpoledne; mezi nimi byl čas na modlitbu, přemýšlení, zpověď, rozhovor... Bylo slunečno, a tak bylo milé pozorovat pouštní poutníky, jak se procházejí po zahradě, ambitu a pavlači v mlčení a usebrání. Přidala se k nám také skupina karmelitánských terciářů, kteří u nás byli poprvé, a skupina choralistů; společně jsme slavili dvě mše svaté, pojedli a pomodlili se nešpory.

Ze dvou přednášek o. Jana bych se chtěla zastavit u první, u příběhu o milosrdném Samaritánovi (Lk 10). Pán Ježíš ho v evangeliu vypravuje jako odpověď na otázku „Kdo je můj bližní?“. Možná máme tendenci ji pokládat ve smyslu „O koho se mám starat? Koho mám mít rád?“ a následovat Samaritána v milosrdné péči o potřebného, se kterým mě nespojuje prakticky nic víc než jeho nouze a můj soucit. Ale dá se to i otočit; otázka „Kdo je můj bližní?“ může znamenat „Kdo má rád mě? Kdo se o mě postará, až budu v nouzi?“

Na prvním místě nejsme nutně Samaritány my, příběh neklade na prvním místě nárok, co my máme dělat. Pán Ježíš především představuje jako milosrdného Samaritána sám sebe. Když se ptáme: „Kdo je můj bližní?“ - On odpovídá: „Já.“ Sami sebe si tedy můžeme představit jako toho přepadeného nebožáka ležícího v poušti u cesty. Postavy, které v Písmu

odcházejí z Jeruzaléma, se obrazně vzdalují od Boha, a tahle je navíc v poušti přepadena, okradena a zbita; ne sice k smrti, protože Boží život nám nikdo nemůže vzít, ale natlučeno a nakopáno k bezvědomí můžeme dostat v nejrůznějších rozměrech života. Kolemjdoucí kněz a levita si člověka na okraji sice všimnou, ale minou ho, protože uvažují v kategoriích „čisté – nečisté“, možná si nevědí rady, možná mají strach. Samaritán – zajímavé mimochodem je, že Pán Ježíš prý byl hanlivě nazýván Samaritánem, někým, kdo v židovských očích překračuje zákony, dopouští se herezí a je třeba se s ním nestýkat – ale k polomrtvému přichází a dívá se na něj se soucitem. Nečeká, až zbitý přijde sám, protože toho není schopen. A milosrdný pohled vede k činu. Ošetří mu rány vínem a olejem a odveze jej do hostince, kde za něho zaplatí útratu.

Často se nám stává, že se vnímáme tak, že je třeba, abychom podali výkon, obhájili se, dosáhli postavení, vlastními silami se zvedli ze škarpy u cesty... Když se ale nejprve dokážeme přijmout jako zbití, ležící, kteří potřebují bližního, pak teprve můžeme s druhými jednat také jako milosrdný Samaritán. První krok je přijmout sebe jako potlučeného, nechat se ošetřit, až druhý krok je návod, abychom jednali také tak. Církev se pak může stát tím hostincem, kam jsou přiváděni zranění a ošetřováni svátostným vínem a olejem. Hostincem, ve kterém za nás Nejmilosrdnější Samaritán zaplatil předem a slibuje, že zbytek doplatí, až se podruhé vrátí.

Možná je to pro nás užitečná inspirace pro postní dobu. Možná, že výzva „Smiřte se s Bohem!“ není nejlepší překlad a měla by znít spíše „Nechte se smířit!“. Nechte se najít a sebrat u cesty, nechte se ošetřit.

Na výzvu o. Jana se můžeme ptát, jako kterou postavu sami sebe vnímáme. Možná jako ty, co jsou povoláni pořád jen dávat. Možná jako ty u cesty, kteří nemají nárok na přijetí. Možná jako kněze a levitu, kteří konstatují, že se děje něco zlého, ale nejednají. Možná jako hostinského, který obsluhuje bez odměny, jen s nadějí, že Pán za druhé doplatí, až se vrátí. Možná jako zranění adresáti Božího milosrdenství...

Snad tlumočím pravdivě a nic důležitého nevynechávám. Kdybyste mě chtěli zkontrolovat nebo vás zajímalo víc, máme k dipozici nahrávku obou promluv, řekněte nebo napište si o ni (klasterroudnice@gmail.com).

Přeju bezpečnou cestu pouští postní doby. A kdyby něco, ať záchranář jedoucí na mezku neotálí.

Zuzana Horáková

KDO JE KDO

Paní Jiřina Nováková nedávno oslavila své osmdesáté páté narozeniny. Kvůli nemocným nohám se už do kostela nedostane, a tak jí pravidelný kontakt se svátostí zprostředkovávají pan jáhen Hrnčíř a pan děkan Štátný. Svým působením v Roudnici zásadně a pozitivně ovlivnila životy mnoha lidí.

Kde jste prožila dětství?

Narodila jsem se na Vysočině 14. února 1932 stárnoucím rodičům jako poslední sedmé dítě. Měla jsem krásné dětství, protože ode všech jsem jako nejmladší byla milována a hýčkána. Ale postupně všichni sourozenci odcházeli z domova, takže během války jsem zůstala s rodiči sama. Tatínek v tu dobu onemocněl rakovinou. Sestru, která byla ročník dvacet čtyři, odsunuli do Rakouska za prací. Měli jsme malé hospodářství, takže valná část prací zůstala na mně. Na dvanáctileté holce. Byla jsem tenkrát nejzdatnější člověk v rodině. To období bylo nesmírně těžké. V tu dobu mi například praskla první žíla na noze, když jsem vezla trakař trávy. Měli jsme dvě krávy a telátko, tak bylo potřeba se postarat o krmení.

Kolik bylo v té době rodičům?

Tatínkovi šedesát pět, mamince padesát pět, ale byli sedření. A tatínek byl válečný invalida z první světové, měl prostřelené rameno, takže s rukou těžko hýbal. Po válce dostal práci cestáře, což bylo pro nás dobré. Jeho příjem sice nebyl veliký, ale pravidelný, což byla výhoda. Žili jsme hodně střídmě, ale bídu jsme neměli. Pěstovali jsme brambory. Měli jsme jich plný sklep a plný sud zelí a také bylo mléko. To byl základ všeho.

Jak jste prožívali válku?

Rodina se angažovala v odboji. Bratr byl partyzánem. Byla tam dvě partyzánská střediska a bratr dělal spojku. To bylo hodně riskantní. A pak také jeho sousedka pekla chleba, tak ještě zásoboval potravinami. Jednou jsem jela do sousední vesnice pro droždí, abychom mohli poslat balíček sestře do Německa a bratrovi do Zlína k Baťovi, kde se učil a současně studoval průmyslovku. Byl podzim, jela jsem na kole. Silnice byly tenkrát špatné, samá kaluž, a teď najednou přes cestu přeběhl nějaký pán. Já jsem se samozřejmě hrozně lekla a přijela jsem celá uřícená domů a tenkrát mi poprvé maminka sdělila, že jsou tam partyzáni, a že bratr je také partyzánem, ale že to nesmím nikomu říct. Ale já jsem to nevydržela a hned druhý den jsem to povídala své kamarádce, že tam jsou partyzáni, ale že to

nesmí nikomu říct. A ona mi také řekla, že to nesmím nikomu povědět, ale že doma zabili tajně prase. Tak takhle jsme se vzájemně zavázaly.

Když jsem končila základku, tatínek byl po operaci rakoviny a byl velice zesláblý a žil jen silou vůle. Velice si přál, aby se dožil toho, až vyjdu školu a nastoupím do zaměstnání nebo o mě bude jinak postaráno. A představte si, že na konci osmé třídy si ředitel zavolal mou maminku do školy s tím, že se dobře učím a že bych měla jít na studia. Pro tatínka to bylo těžké rozhodování, počítal s tím, že sám už z práce odejde. Chvilku mlčel a pak povídá: „Když to ten ředitel říká, tak to tak musíme udělat.“ Nastoupila jsem na jednoroční kurz a on ještě celý ten rok chodil do práce. Končila jsem školu v červnu a on druhého srpna umřel. Už měl metastázy úplně všude a čtrnáct dní před smrtí ještě pracoval.

Pak jste studovala kde?

Pak jsem pracovala jako pomocná síla v ozdravovně a potom jsem šla na zdravotní školu do Tábora. Bylo to po válce, škola fungovala teprve dva roky a hlásilo se nás hodně. Na tu školu se smělo až od osmnácti a mně bylo šestnáct. Ale protože jsem výborně uspěla u zkoušek, tak ředitelka zažádala o věkový dispens. Po škole jsem dostala umístěnku do Ústí nad Labem, odkud v tu dobu odsunuli německé řádové sestry.

Ten přechod do Sudet musel být asi těžký, že?

To bylo hrozné. Bylo to v roce padesát a bylo to nepředstavitelné.

V tu dobu už také rostl tlak komunistické strany.

To už ve škole. Byl tam jistý páter Škopek, který mě hodně ovlivnil, ale vedení školy muselo být obměněno. Ale v tom Ústí jsem spíš než politickou situaci vnímala jako problém tu morální stránku. Dostala se tam spousta nekvalitních lidí. Pracovala jsem tam na infekčním tři roky a při tom jsem se nakazila tyfem. Měla jsem namále, doktoři mi ani už nedávali šanci, ale uzdravila jsem se. A jezdila jsem do Prahy do jednoho společenství. Jednou jsem takhle celá bolavá a nešťastná jela vlakem do Prahy a tady na Labi byl závod plachetnic a od té doby jsem měla Roudnici spojenou s těmi krásnými plachetnicemi.

Než se dostaneme do Roudnice, povězte, prosím, více o tom pražském společenství.

S tím mě už na škole seznámila jedna vrchní sestra, která později utekla do Ameriky. Bylo to společenství převážně lékařů, sester a lidí pracujících ve zdravotnictví, kteří zasvětili svůj život službě a Bohu. A scházíme se dodnes. Já jsem tam tedy byla naposledy před rokem. Teď už nemůžu kvůli nohám.

Má nějaký oficiální název?

My jsme ani nežádali o oficialitu, protože už jsme byli staří. Ale bylo to tenkrát s dovolením Říma a doteď jsme zůstali takoví polotajní, ale funkční. To mě neslo celou tu dobu.

A jak to tedy bylo v Roudnici?

Nikdy jsem se netajila s vírou. Jednou jsem byla vyslýchána na StB v Litoměřicích. To už jsem pracovala hodně s těmi romskými dětmi, v Červeném kříži a ROH. Dokonce jsem pak v padesáti letech dostala vyznamenání „Zasloužilý pracovník ve zdravotnictví“, ačkoli všichni věděli, že do kostela chodím a že jsem taková, jaká jsem. Byla to výhoda, že jsem se nemusela skrývat.

Čím to bylo?

Já si myslím, že mě Pánbůh chrání.

Jak jste se dostala k těm romským dětem?

Pracovala jsem jako vrchní sestra na dětském oddělení, které se tady zakládalo. Na Slavíně byla romská komunita, několik rodin. Bydleli v dřevěných domcích, ale vlastně tam nic neměli. Když se děti po hospitalizaci vracely zpět, tak jely sanitou a já jsem je předávala. Tak jsem se s těmi rodinami seznámila a získala jsem k nim vztah a ten trval, i když se pak Slavín zrušil

a rodiny se nastěhovaly do Roudnice. Tenkrát jsem si vzala k sobě Františka, syna své sestry, která zemřela. Jistý páter Rudolf z našeho pražského společenství mi pak řekl: „Buď budeš pořádná vrchní sestra, nebo dobrá máma. Vyber si.“ Rozhodla jsem se, že si Františka vezmu k sobě a odešla jsem z funkce vrchní sestry na kalmetizaci – očkování proti TBC. A to bylo výhodné, protože při tom jsem mohla zastat ještě spoustu jiných věcí. Takže když šly romské děti ze Štěpárny do školy, tak se u mě mohly zastavit a umýt, já jsem je učesala a upravila, a tak jsme se seznamovali. Tehdy jsem poznala také Ervína. Měl ošklivou angínu, tak ho hospitalizovali a já jsem se za ním přišla podívat. Bylo to legrační. Neuměl číst ani psát a když mě pak přišel navštívit, tak zvonil místo na mě na sousedy a když jsem mu to vysvětlovala, tak povídá: „Teto, už se to nebude opakovat, já jsem si u vašich dveří udělal čárčičku.“ On vám o tom třeba pak povypráví víc. Pak jsem tyhle děti začala brát na prázdniny, to bylo krásné období. Finančně mi pomáhali lidé z toho pražského společenství. Jezdili jsme na takovou malou chatu u Berouna. Nebyly to jen romské děti, bylo to pomíchané. Jedna moje přítelkyně měla pět dětí a těžko to zvládala. Moc rádi na to vzpomínáme, vid', Ervíne. *(Ervín sedí u stolu s námi.)* Myslím, že to ty lidi pozitivně ovlivnilo a mnozí se k nám stále vracejí. Vlastně se tu dveře netrhnou. *(Směje se.)*

Tak to jsem rád, že jsem se taky vešel – a se mnou všichni čtenáři Zpráv. Všechno nejlepší!

Jan Horák

HISTORIE

VZPOMÍNKA NA MONS. BRADNU

V neděli 19. února tomu bylo už 11 let, co umřel P. Antonín Bradna, budyňský farář a osobnost známá mnoha lidem na Podřipsku a Litoměřicku. Chtěla jsem napsat tu běžnou frázi: "Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi", ale mám příliš mnoho vzpomínek na patera Bradnu, než abych ten text tady ukončila.

Vzpomínám na jeho promluvy, byly vždycky precizní a nikdy zbytečně dlouhé, na jeho přímluvy - končil vždycky: "Pomodleme se za všechny, kterým jsme slíbili, že se za ně budeme modlit", což mi přišlo hrozně milé a praktické. Vyjadřoval se kultivovaně, přesně a krásně srozumitelně a obdivuhodná byla i jeho znalost latiny. Většinou byl dobře naladěný, rád nás pozval ke stolu na budyňskou faru. Tam se muselo jít po schodech, takže jsme nahoře byli mnohem dříve než on. A jak šel čas, trval mu ten výstup stále déle a my jsme to sledovali s obavami. U jídla rád diskutoval o všem možném, také o politice. Ptali jsme se ho na jeho názor na cokoli a on odpovídal rád a někdy i vzpomínal. To jsme opravdu htali. Takže jsme si dovedli představit, jak to vypadalo v Čakovicích, když byl malým klukem, o Arcibiskupském gymnáziu, které kdysi navštěvoval, jsme měli představu, že to v jeho době musela být škola, která by snesla srovnání s leckterou současnou školou vysokou. O kriminále moc nemluvil, ale stačily útržky vzpomínek. Jak při zatýkání ve vlaku na něm chtěli zbraň a on vytáhl z kapsy u košile růženec a řekl, že to je jediná zbraň, kterou má. Nebo když vyprávěl o Janu Zahradníčkovi a zmínil příhodu, kdy jel na valníku s ostatními do práce a proti nim vyběhl Zahradníček a volal: "Prosím o požehnání!". Některé ze vzpomínek pak najdeme v jeho knize Zaradoval jsem se.... P. Bradna se vzorně staral až do posledních sil o všechny kostely, které mu byly svěřeny, stejně přesvědčivý byl v Nížebohách, Doksanech a jinde. Jestliže bylo člověku úzko, dovedl povzbudit, poradit. "Nenašli bychom něco, jako proč bychom se netěšili?" A když mi umíral někdo blízký, pomohl nejen tím, že vyhledal kontakt na kněze, který mohl přijít do nemocnice v jiném městě, ale napsal mi i slova útěchy, která mám na paměti dodnes. Asi nebudu sama, kdo od něho slyšel: "Spolupracujte s Milostí Boží a uvidíte, že to půjde. "

CO BYLO

DUCHOVNÍ OBNOVA BAHNEM

V rámci duchovní obnovy, kterou roudnický klášter organizoval pro Arcibiskupské gymnázium, se naše ekocentrum zase o krok přiblížilo ke své konečné podobě. Přiznám se, že jsem měl na začátku obavy a pochybnosti. V čas, kdy jsme chtěli děti vyhnat na zahradu s nově nakoupenými krumpáči a lopatami, mělo pršet. Zem byla do deseti centimetrů hloubky zmrzlá a na

povrchu blátivá. Nedovedl jsem si představit, že šestnáctiletá děvčata vezmou do rukou rýč a kolečko a vrhnou se do klouzavého svahu.

Před touto brigádou ale studenti zhlédli a analyzovali ruský film *Ostrov*, jehož hrdina tráví život v pravoslavném monastýru a jeho hlavní činností je kopat uhlí ze zmrzlé hromady, vozit ho kolečkem do špinavé kotelny a topit. Práce na zahradě pod zvonící do detailu kopírovala reálie filmu. A studenti se nelekli. Nejen že mávali krumpáči jak diví, tlačili kolečka do svahu a při tom střídavě padali do bláta, ale ještě si v mezičase zvládli vzájemně nanášet blátivý makeup na obličej. Byla to čirá radost. A z budoucí bylinkové zahrádky sv. Hildgardy se nám podařilo odstranit mnoho koleček stavební suti.

20. a 21. 3. k nám přijede na duchovní obnovu další třída z AG. Věřím, že se do akce vrhnou se stejným nadšením jako jejich spolužáci. Jen tu zmrzlou zem už jim asi nedokážu opatřit.

Kdyby se snad někdo z farníků rád připojil k vytváření ekocentra, doporučuji nejdříve zhlédnout film *Ostrov* a pak mě kontaktovat. Těším se brzy v Ekocentru Zvonice.

Jan Horák

CO BUDE

BRIGÁDA – ROZŠÍŘENÍ KLÁŠTERNÍHO KLUBU - SOBOTA 1. 4. 2017

Pamatujete si, jak jsme minulý rok v půlce května pokládali do klubu novou dřevěnou podlahu? Jestli ne, tak jste chyběli u zásadní události. Ale nezoufejte. V tomto roce to můžete napravit. 1. dubna budeme celý den pokládat podlahu do vedlejší místnosti (bývalé dílny), kterou se z klubu prochází do kláštera.

Rádi bychom, aby se klub stal neformálním, ale důstojným vstupem do kláštera. Bývalá dílna je zatím ve stavu provizoria, ale představuji si, že po vytvoření podlahy a malé elevace rozšíří náš klub o malé divadlo, promítací sál, další prostor k posezení pro větší akce v klubu. Snad by se sem dala umístit i kamna, která by vyřešila zimní provoz. **Přijďte se v sobotu 1. dubna od 9.30 podílet na zvelebování našeho kláštera.**

Jan Horák

POSTNÍ ALMUŽNA 2017

Začala postní doba a s ní i naše příprava na Velikonoce. V českých a moravských farnostech se již podeváté během tohoto období můžeme připojit k charitativní postní almužně. Peníze za různé požitky, které si během postního období odřekneme, se mohou stát rázem postní almužnou, která poslouží potřebným lidem z farnosti.

Postní almužna je spíš pastorační aktivita než finanční sbírka, a již mnoho let ji pořádají v Británii, Belgii, Německu, Rakousku, dokonce i v Polsku a na Ukrajině. A díky Charitě ČR se zabydlela už i v České republice.

Farní charita Roudnice nad Labem se společně s Římskokatolickou farností Roudnice nad Labem opět zapojují do této akce. V minulém roce si naši farníci odřekli požitky za 4 571 Kč a tato finanční částka byla předána potřebné rodině z farnosti.

Je mnoho možností, jak se můžeme postit - něčeho příjemného a běžného se zřici ve prospěch druhých: například *omezit kouření, alkohol, pivo, víno, kávu, omezit návštěvy cukrárny, kina, koncertů, vzdát se nakupování zbytečných či luxusních věcí, jež nejsou pro život nezbytně nutné*. Postní almužna je vhodná jako nástroj pro formování dětí při společné večerní modlitbě, nebo při výuce náboženství. Můžeme také připojit prosbu za konkrétní nemocné, trpící, hladové, či postižené různými katastrofami. Tím, že se omezíme ve své spotřebě, prospějeme jiným a obohatíme sami sebe.

Peníze za požitky, které si během postního období odřeknete, můžete ukládat do papírové pokladničky – postničky, která bude v těchto dnech k dispozici v kostele. Odevzdat je můžete na velikonoční neděli 16. dubna 2017 paní Pětníkové nebo paní Lysáčkové z FCH, nebo do konce dubna 2017 přinést do kostela nebo do sídla Farní charity Roudnice n. L. v Riegrově ul. 652.

Po ukončení sbírky společně s duchovním správcem farnosti rozhodneme, komu bude získaná „almužna“ přidělena. Prosím, pokud víte o někom potřebném z naší farnosti, nenechávejte si to pro sebe, ale řekněte to nám nebo otci Martinovi.

Půst můžeme prožívat tak, že budeme usilovat o dobrovolnou skromnost. Půst obnovuje naše duchovní síly a umožňuje nám vnímat Krista v potřebách našich bližních.

Marcela Lysáčková, Farní charita Roudnice n. L.

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR V EKOCENTRU ZVONICE

14. - 18. 8. 2017

"Tajemná klášterní zahrada"
pro všechny od 4 do 11 let
(a šikovné mladé praktikanty)

Už myslíte na léto? My ano. A začínáme s přípravami letního příměstského tábora.

Tábor bude probíhat ve všední dny (pondělí - pátek), vždy od 9.00 do 16.00. Do programu zařadíme jeden celodenní výlet do přírody mimo Roudnici n. L. a večerní oheň s možností přespání. Chceme nabídnout dětem v čase letních prázdnin možnost programu, který děti vede k citlivějšímu

vnímání přírodního prostředí, který je přirozenou cestou učí ekologické zodpovědnosti a bezproblémovému soužití v dětském kolektivu.

Akce bude probíhat v prostorách Ekocentra Zvonice. Děti budou pobývat celý den venku a při nepřízní počasí je zázemí připraveno v prostorách DC Montessori, které se nachází v blízkosti zahrady. V centru jsou připraveny aktivity (tvoření a pokusy) s přírodními materiály. Program tábora bude v souladu se zaměřením ekocentra využívat možnosti prostoru zahrady – děti se budou pod vedením dvou lektorů věnovat různým aktivitám - land artu, výtvarné a hudební činnosti nebo letnímu zahradničení. Druhou část programu budou tvořit pohybové a kolektivní hry a sporty. Program tábora tak bude rovnoměrně rozdělen mezi tvořivé, pohybové a poznávací aktivity. Tábor využívá veškerých našich zkušeností se vzděláváním dětí v přírodě po celý rok a zároveň čerpá z nekonečných možností, které k výtvarnému vyjádření a poznávání nabízí příroda. Cena, pokud nám bude přidělen grant: 1000,-/týden (200,-/den). Pokud ne, bude o něco vyšší. Hledáme také pomocníky z řad mládeže, kteří by se chtěli připojit a podílet se na tvorbě programu.

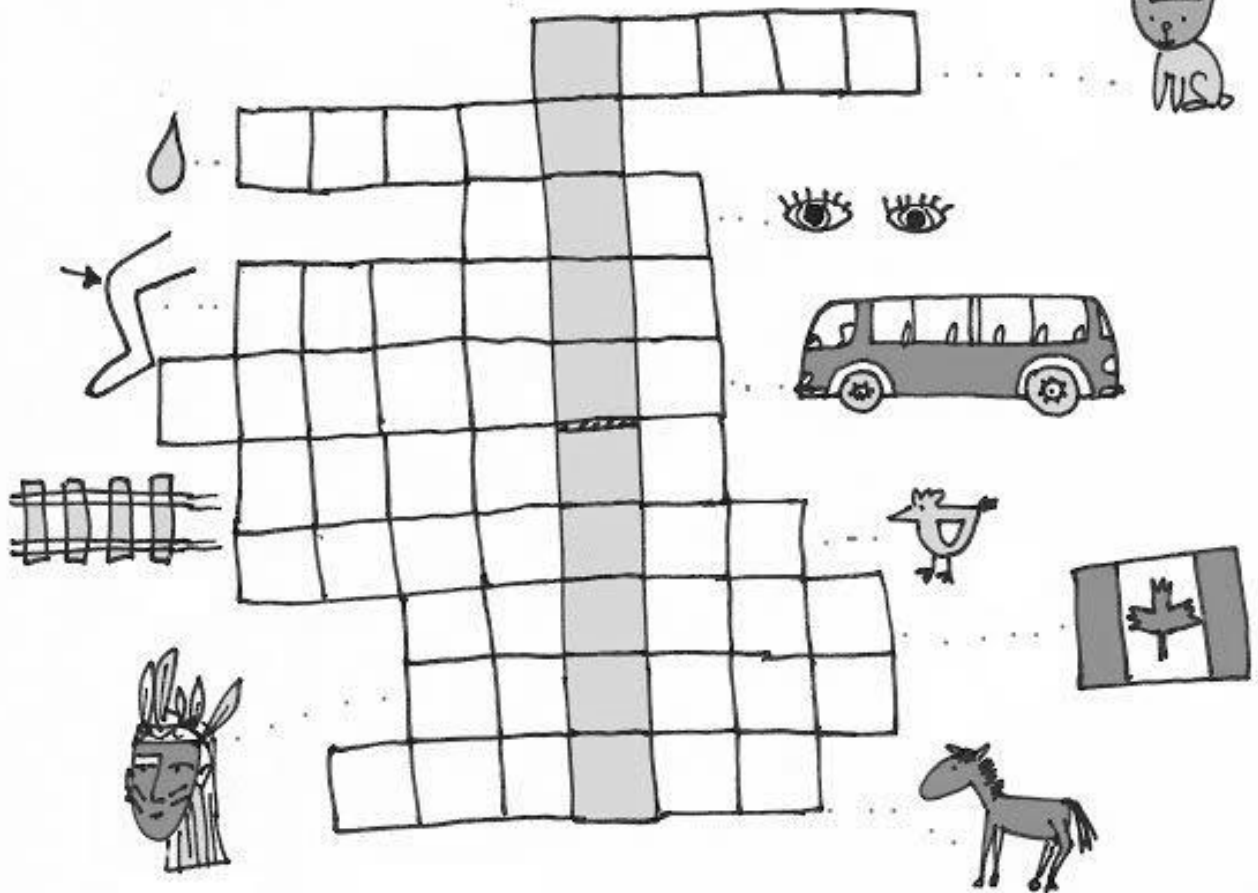
Kontakt, přihlášky: vzdelavani.komunitaroudnice@gmail.com

Bára Matiašová a Katka Nováková

Pucinka

se postí

Galerie moderního umění
v Roudnici nad Labem

Beseda **DOTKÁNO II**

EVA BRODSKÁ | PETR HEJNÝ

[**čtvrtek 23/3/2017 od 17.00**

**Setkání s jubilantkou
Evou Brodskou.**

Významná roudnická
umělkyně, autorka
tapiserií, bude
vzpomínat na důležité
momenty své tvůrčí
dráhy. Na violoncello ji
doprovodí Petr Hejný.

 www.galerieroudnice.cz

30,- Kč

Zveme vás též na malý narozeninový přípitek v neděli 26. 3. po mši sv. do ambitu, kde bude instalována miniaturní výstava k 80. narozeninám Evy Brodské.

PROGRAM

pondělí 20. 3. * Slavnost sv. Josefa, mše svatá v Roudnici v kostele v 18h (slavnost se přesunuje z neděle 19. 3.)

pátek 24. 3. * vigilie Slavnosti Zvěstování Páně, mše svatá v Roudnici v kostele v 18h

Nezapomeňte, že v noci z 25. na 26. března bude změna času, ať se na mši sejdem. ☺ Začíná platit režim letního času pro páteční bohoslužby v kapli = začínají v 18.00.

neděle 26. 3. * po mši sv. narozeninový přípitek mezi gobelíny

neděle 26. 3. * duchovní obnova pro mládež + příprava Křížové cesty. Sraz v klubu v 18.00, zvláště doporučeno nedávno biřmovaným a biřmovancům.

sobota 1. 4. * brigáda, nová podlaha ve skladu za klubem

neděle 2. 4. * mše svatá na Řípu v 15h

Příležitost k přijetí svátosti smíření za přítomnosti více zpovědníků bude ve středu 5. a čtvrtek 6. dubna v čase 17,30 - 19,30 na proboštství.

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

KLÁŠTERNÍ KLUB bude kromě a pátku a neděle otevřen též v úterý.

➤ **VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“: <http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/>**

Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174,

www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice

kněz Martin Brousil, farnost.rce@seznam.cz, 608982813